

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

AB PALLA Y TEMPS...

o hém sigut, no som, ni serém may partidaris de confusions dintre de la democracia. Creyém que la democracia será una quan totas las fraccions que la componen opinin y obrin de la mateixa manera. Mentres aixó no succehesca; mentres hi haja qui vulga la republica pública guisada ab vitxo y qui la demani sense pebre, es impossible fer un plat agradable per tots los paladars y bèn rebut per tots los gustos.

Pero estém segurs de una cosa, y es de que sense necessitat de buscar unions artificials entre fraccions que 's retxassan; personalitats que no poden viure juntas é ideas oposadas, l'unió s' anirà fent per ella mateixa, soldada per una forsa superior á la de totas las personas y á la de totas las fraccions: la forsa de la rahó.

De rahó no més n' hi ha una, y si per un moment no tothom la compren de la mateixa manera, al últim succeheix lo que diu lo ditxo: «Ab palla y temps se maduran las nespras» y alló altre de «Los homes se troban que las montanyas no.»

Ne volen una proba convincent?
Set anys endarrera sols una fracció de la democracia opinava per anar á las urnas y pendre part en las eleccions, sens deixar refredar l' entusiasme del poble. Las demés fraccions eran totas partidarias del reitrament.

Creyan molts que dintre de la restauració lo progrés era impossible, é inútil, per lo tant pendré una part activa en las lluytas legals; pero 'ls que votavan tenian fé en aquest progrés, qu' es ja avuy una corrent massa forta porque un trono ni cent tronos pugan contenir-lo.

Y ha succehit que poch á poquet, de mica en mica, hém arribat, al ménos per lo que toca á las eleccions de diputats provincials, desde 'l cens restringit á un sistema que té certs graus de parentiu ab lo sufragi universal, suposat que desd' are, per lastals eleccions, tindrà vot tothom que sápigat llegir y escriure y ademés los licenciatos del exercit; sense mala nota.

Aquest progrés es fill principalment de las circunstancias que son en tots los cassos superiors als homes. Succeheix ab aixó lo que deyam poch há: «Ab palla y temps se maduran las nespras.»

Y no tingan por: quan siga hora també 's maduraran las nespras republicanas.

Pel moment aquesta reforma en sentit liberal ha fet que totas las fraccions democráticas, fins aquellas qu' en materia de anar á las urnas estavan més lluny d' oscas, se mostressin, com se mostran, totalment de

acort respecte á la necessitat de pendre una part activa en las eleccions de diputats provincials que deuen celebrarse 'l próxima mes de Desembre.

Gran cosa es, qu' expontáneament y cedint per un igual al impuls de las circunstancias, pensin totas de igual manera valdament siga sobre un punt concret.

En aquest mon tot es comensar, y no sería estrany que succehis ab ellas lo que ab aquellas personas que 's troban impensadament en un camí y veyent que fan lo mateix viatge, s' uneixen; contreuhen estreta amistat, enrahonan de las sévas cosas, y no se separan sino al arribar totas plegadas al mateix destino, y encare oferintse la casa y la persona per lo que convinga.

- ¿Ahont anèu federals?
- A la República.
- ¿Y vosaltres progresistas-democráticos?
- A la República.
- ¿Y vosaltres possibilistas?
- A la República.

Que no sería fácil, ja que tots seguim lo mateix camí, que hi anessim en companyia l' un del altre. Ab uns quants amichs la marxa se fá ménos pesada; pels hostals solen fer més cas de molts que de poch, y Déu nos ne guard' de una necessitat ó de un contratemps, que si un hom' ha de passarlos tot sol, ningú l' ajuda, y si un tè amichs ó coneguts quan ménos se 'n surt més facilment.

Sent aixis donchs, qu' en quan á las próximas eleccions de diputats provincials, pensém tots igualment que es precis aprofitar l' ampliación del cens y acudir á las urnas ¿qué no sería bó que hi anessim tots plegats en bona pau y fraternal inteligencia?

Nosaltres creyém quesí: creyém que no sols fora bó, sino útil y convenient.

Organisant pèl cas comités mixtos, recorrent los pobles de fora oradors de totas las fraccions democráticas en bona companyia, per despertar l' opinió pública y fer venir ganas de anar á votar á tants milers d' electors que fá nou anys que dejunan; buscant candidats dignes, sense distinció de fracció; pero que representessin ab inteligencia y honradés l' opinió democrática en lo seno de las Diputacions provincials; intervenint de una manera activa en la formació del cens sense deixar desatés á ningú que tinga dret á serhi inscrit, organisant forsas y per últim llansant-las bèn mancomunadas á la lluyta, creguin que si no guanyavam hi fariam bonas.

Y si guanyessim?
Llavors hi tindriam cama; llavors, per més que 'ls reaccionaris s' obstinessin en mantenir per las eleccions de Diputats á Corts, lo cens restringit, quedaria demostrat de una manera incontestable, que la part més inteligent del país, la majoria dels que saben llegir y escriure y que pensan de primera má, sense necessitat de que 'ls altres pensin per ells, es democrata y es republicana; y ja es sapigut que la raho apoyada pèl número, acaba per sobre posarse, vulgan no vulgan los interessats en resistir lo seu imperi.

En aquest estat, guanyar la partida sería joch de pocas taulas.

Aixó es lo que pensa en aquest punt LA CAMPANA DE GRACIA: tal es la opinió qu' entrega sincerament á la consideració de tots los demócratas, y principalment d' aquells que per sa antigüetat y per sos mérits tenen alguna influencia dintre de la fracció respectiva en que militan.

Y si algú estarrufa 'l nas, l' hi recordarém qu' en temps de 'n Cánovas, varem aliarnos ab los sagastins per anar á las urnas.

¿Qué, donchs més natural y enrahonat sino qu' en temps de 'n Sagasta, nos aliém tots los demócratas, que després de tot, y per més que haguém viscut més ó ménos separats, som fills tots de una mateixa familia y aspirém tots al triunfo de una mateixa causa?

P. K.

¡ADÉU, ISTIU!

IMPASSIBLE, sério, sense fixarse en l' estat dels nostres fondos ni preguntar-nos si tenim capa, l' istiu 'ns abandona pera deixar pas á la melancólica y nebulosa tardor, la precursora del terrible hivern.

Aixó dels istius fan com los governs. Venen apacibles, bonichs, riallers, prometentnos flors y violas; pero tan bon punt han prés possessió, vinga fernes suhar, vinga marejarnos y vinga obligarnos á gastar los pochos quartets que tenim pera satisfer las sévas exigencias. Després, quan ja havém suhat prou, quan ja estém bèn aixafats, quan ja no tenim un céntim, nos donan una mala mirada y sense dir ¡adéu siau! se 'n van.

¡Bon vent!
No son pas tant agradables los recorts que aquest istiu nos deixa, porque haja d' entristirnos la seva partida.

Lo país se 'n recordará sempre de que durant aquest temps la miseria ha reynat com senyora absoluta, fentlo ballar de gana, y obligantlo á ferse 'l cárrech de que 'ls noranta y tants dias d' istiu han sigut noranta y tants divendres de quaresma.

Los contribuyents no olvidarán may qu' en l' istiu del vuytanta dos han rebut per primera vegada la visita dels comissionats d' apremis, ab acompanyament d' embarchs y altras gracias fusionistas.

L' industria tindrà sempre present que durant aquest istiu ha comensat á gosar de las ventatjas del tractat ab Fransa y de la aplicació de la base quinta, reformas que l' hi han permés descansar á l' ombra y enviar alguns centenars de treballadors á passeig.

En Sagasta y en Camacho escriurán entre sos f-txas célebres aquells dias d' aquest istiu, en que en forma de llibre en rústica ó de paquet de mostres, van rebre 'ls descomunals petardos, que un enemich de la felicitat d' Espanya havia confeccionat, sens dupie, pera perturbar la tranquilat de la seva preciosa é important salut.

Y 'ls fondistas de San Sebastian, Biarritz y altres llochs recordaran alegrement que durant aquesta temporada han nadat en l'abundancia, recullint a paladas la plata que en thés y téchs llensavan los patricis espanyols, que per descansar de las fatigas parlamentarias van anar a gronxarse per aquells reconcs, precisament quan a Andalusia 's barallavan per un pa.

¡Valents patricis! Si miressin tant per la pell del país com per la séva, no 'ns podriam pas queixar.

Quan comensa la calor, no hi ha consideracions ni interessos que 'ls deturin: primer es la comoditat personal que 'l partit, que la patria, que tot lo del mon.

Però quan lo temps comensa a refrescar, quan las puras alenadas del Cantábrich obligan a abrigarse una mica, cap a Madrid falta gent en busca de calor y emotions.

¡Cóm tornan bulliciosament, ab la maleta a la mà y 'l clatell colrat, explicant las pessas que han cassat, las postas que han guanyat y la gresca que han fet!

Ningú se 'n recorda de las necessitats de la patria. ¡Cái Héim passat bé l'istiu, ara procurém passar millor l'hivern, y hasta l'any que vé.

¿Y donchs? ¿Qué no vá prou bé la nació? No hi ha hagut espanyol, empleat ó sense emplear, que no haja anat a respirar las auras del camp.

¿Y encara parlan de necessitats? ¿Qu' es aquest que 's queixa? Ja será algun dissident, de la colla de 'n Balaguer...

Ja instalats altra vegada a Madrid, los apuros, ara com ara, son per marcar bé las situaciones.

Aquest, disparant a las perdius y pescant barbs, s'ha olvidat del partit qu' es, y ara no coneix ben bé ahont té de colgar-se.

Aquell, desvanecut per aquestos tres mesos de no ocupar-se de politica, no sab los cambis que han ocorregut, y ensuma quinas son las corrents que dominan, avants d'arriscarse a tornar a parlar de patria, partits y altres caborias.

L'un no 's recorda de que en Balaguer y en Sagasta están com gat y gos.

L'altre ignora que en Serrano ha tornat a posar fil a l'agulla.

Un d'aquests extraviats, pera comensar a orientarse pregunta a la criada que ha sentit dir, y aquesta l'hi contesta:

—Diu que ja hi ha castanyas y bolets.

¡Castanyas y bolets! Si no hi ha hagués cap més proba de que l'istiu se 'n ha anat, aixó sols ho demostraria.

Aquest any han vingut avants d'hora: déu ser pera obsequiar a 'n en Sagasta.

¡Qué trist déu estar aquestos dias lo President del ministeri!

Quan déu veure que 'ls dias s'escursan, que las fulles comensan a caure, que 'l vent tanca 'ls balconcs y a brandar las persianas, déu pensar més de quatrel vegadas al dia:

—¡Ay! Lo mal temps s'acosta: los diputats aviat deurán tenir fret y será precis buscarlos un refugi... ¡No hi ha més... hauré d'obrir las Córts!

Y mentres tant las castanyeras pé 'l carrer van cridant:

—¡Castanyas, castanyas!

En mitj de tot aixó, entre aquesta multitud de cosas que tornan, las aurenas, seguint l'istiu, deixan los nius de sota las teuladas y se 'n van alegrement en busca de millors climas.

¡Adéu siau, aucellets, adéu siau! ¡Féu bé d'apartavos d'aquesta terra de fusionisme y miseria!

¡Ah! Si 'ls espanyols poguessin volar, ¡quants y quants n'hi ha que fugirian lo mateix que las aurenas!

FANTÁSTICH.

ON Víctor ha comensat ja las sévas excursions contra 'l govern de 'n Sagasta. De las excursions de don Víctor, dos anys endarrera, en Cánovas se 'n vá fer l'estrella, es, donchs, molt probable que are a 'n en Sagasta l'hi costin lo tupé.

Perque ja sabran vostés, que a Girona l'han rebut magníficament. Unicament aquells fusionistas que tenen la tallada a la boca, roncavan mirant de regull. Los constitucionals antichs é independents l'han aclamat gefe, s'han posat al costat del Duch de la Torre y han alsat la bandera de la constitució de 1869.

Per aquest camí tirin endavant, y no 's detingan, que res hi perderá la llibertat d'Espanya.

Si volen compendrer millor l'actitut de 'n Balaguer y la de 'n Sagasta, mirin la lámina que acompanya al present número.

L'estrella ab qua designa una cosa. Lo cólera morbo fusionista.

Cinquanta quatre oficials generals s'han adherit a la politica de 'n Serrano.

Como empieza.

Y 'ls admiradors de 'n Martinez Campos, l'héroe de Sagunto, murmuran que 'ls militars no deuen pendre part en la politica.

Però 'ls generals serreranistas, responen:

—A veure, qui vulga res, que vinga.

Como acaba.

Apenas tinch espay per descriure lo gran Saló Condal, que acaba de inaugurarse junt al antich café de Orient, Rambla del mitj. Es un local suntuós, plé de riqueza, montat ab un luxó extraordinari, que vé a ocupar un dels primers llochs entre 'ls cafés de Barcelona.

Vagin a visitarlo y de segur que 'ls admirará la transformació de un antich pati en un saló espléndit, espayós y notable per tots conceptes.

Dessota del gran Saló, qu'está decorat ab primorosas pinturas, estatuas, escuts, preciosos miralls y una artistica cúpula de cristalls é iluminat ab llum eléctrica, hi ha una espayosa sala de billars que reuneix condicions inmillorables.

No faltarà concurrencia a un establiment tant cénrich y tant hermós.

Havém tingut ocasió de llegir l'últim número de *El Eco*, periódich que publica la societat la *Aliansa del Poble nou*, y entre una multitud de treballs firmats per varios apreciables socios d'aquell centro, hi havém vist una poesia del nostre estimat company G. Gumá, publicada anys endarrera, que un tal Francisco Farré y Solanas ha tingut la barra d'apropiarse, posanthi al péu lo seu nom ab todas las lletas.

Sense fer comentaris, perque 'l cas no 'ls necessita, 'ns limitém a posarho en coneixement de la Junta de la *Aliansa*, advertint de passada al senyor Francisco Farré y Solanas, a qui compadím de tot cor, que ab lo seu procediment no consegueix altra cosa que cubrir-se de ridícul, exposantse a conflictes que poden portarli conseqüencias no gayre agradables.

No podém méns de recomenar als forasters y als barcelonins lo gabinet de Historia Natural que ab motiu de las firas y festas ha obert lo senyor Darder en la Ronda de Sant Pau, davant de la Presó. Creguin qu' es una cosa molt curiosa la presencia de tants animals, alguns d'ells molt rars.

Sembla qu' are 'l senyor Darder está empallant un *mestis* y un *cimarron* ab l'idea de demostrar que empallats es l'única manera de que pugan estar l'un al costat del altre, sense esbatusarse.

La *Publicitat* ha sigut suspesa per trenta dias, y aixó que la *Publicitat* era encare benévola ab lo govern.

Succeheix ab los fusionistas lo mateix que ab los gats: no s'hi pot jugar, perque al últim treuen las unglas.

Sentim l'esgarranzada de la *Publicitat*.

¿Y a Madrid? Allá las denuncias ván de dos en dos. En un sol dia han sigut denunciats los periódichs, *La Vanguardia* y *El Papelito*.

Hi comparat als fusionistas ab los gats, que 'm dispensin si are 'ls comparo ab los gossos.

Que quan se tornan rabiosos, mossegan a dreta y a esquerra.

Los inglesos ja han acabat la campanya d'Egipte. Arabi y 'ls principals jefes de l'insurrecció han caygut en poder dels vencedors. L'Egipte está somés a las armas británicas.

Y diuen qu' en Martinez Campos, tot fentse trincar la butxaca de l'ermilla, deya:

—Ja tinch imitadors. La millor manera de matar llebras consisteix en cassarlas ab perdigons de plata.

Y are sembla que Inglaterra vol quedarse Alejandria com a recort de la séva gloriosa campanya, y que la Sublime Porta no sols l'hi cedeix Alejandria, sino tot l'Egipte a cambi de unas quantas liuras esterlinas.

¡Oh Sublime Porta, quin paper més trist! Ja tenia rahó aquell que vá dir que de lo sublime a lo ridícul no hi havia més que un pas.

Tractan a Fransa de posar una contribució als ganduls.

De segur que si fós viu lo pobre Carlos Altadill, formularia 'l següent raciocini:

«Senyors, ¿no es veritat qu' en lloch de posar un impost sobre 'ls bagarros fora millor posarlo sobre 'ls que treballan molt, en rahó de que guanyan més que 'ls altres?»

Lo general Serrano y en Cánovas dias endarrera van dinar plegats.

Y segons sembla van posarse d'acort per fer la guerra a 'n en Sagasta.

Obrant l'un y l'altre pèl mateix motiu: perque en Sagasta es massa reaccionari.

Una frasse de un diplomátich turch a propósit de Egipte:

—¡Pobre Egipte! Los Russos la llepan, los Alemanys lo contemplan, los Francesos l'estudian, los Italians lo desitjan y 'ls Inglesos se 'l menjan.»

Continua la llista dels donatius per la fundació del *Ateneo de la classe obrera*.—Suma anterior: 135 pessetas.—D. Anton Sadó, 25; D. Miguel Baltá, 25; D. Joseph Sert, 125; D. Francisco de P. Rius y Taulet, 25; Rosés y C^a, 25; Claudi Arañó, 25; Miquel Escuder, 25; Pere Batllori, 3; Manel Girona, 100; P. B., 5; V. B., 5; J. M. Vallés y Ribot, 25; Baladia y Solá, 25; Joseph Ferrer y Vidal, 100; Jascinto Barrau, 25; Salvador Corrons, 10; Joseph Viasaca, 10; Batlló y Batlló, 250; Enrich de Orozco, 25; Joaquim Escuder, 15; Anton Vallés, 12'50; J. Comas y Argemir, 12'50; Joan Cahiz, 25; Baldomero Casas, 25; Pau Vilanova, 10; Joseph Perés y Suriau, 5; Joan Coll y Nogué, 12'50; Joseph Alemany, 12'50; Joseph Casabó, 12'50; Pere Parcercia, 15; Fernando Puig, 150; Florensa germans, 5; M. V., 10; Francisco Nacente, 12'50.—Total fins ara 1328 pessetas.

S'han inscrit com a socis protectors mensuals los senyors D. Joan Cabot, D. Pere Bosch y Labrés, D. Claudi Arañó, D. Miquel Escuder, D. Jaume Novell, Srs. Vidal Mañé, germans, D. J. M. Vallés y Ribot, D. Aniceto Negre, D. Rómulo Espinosa, D. Miquel Baltá, D. Joseph Roca y Galés, D. Joseph Folch, Srs. Batlló y Batlló, D. Anton Llardeu, D. Joaquim Escuder, D. Joseph Comas y Argemir, D. Joan Cahiz, D. Ignaci Monrás, D. Pau Vilanova y D. Francisco Turró.

Ademés han regalat varios exemplars per la biblioteca D. Miquel Baltá, D. Enrich Orozco y D. Baldomero Casas. La Junta del *Ateneo* está instalada en lo carrer de Sant Sever, 3, pis primer los dimecres de 8 a 10 del vespre, interin se fan las obras del local del *Ateneo* en una casa del carrer de Barbará.—Per la comissió: Manel Bochons.

LO PROMETATJE.

En un recó de la eixida, séria y vestida de dol, tot fent ganxet pren lo sol una donzella aixerida. Pé 'l veynat tothom l'hi diu senyora Constitució, per més qu' ella, al senti aixó de *senyora*, sempre riu. La historia es curta y senzilla: diu que dos se ván casá, y de la unió 'n resultá unicament una filla.

Y alguns que coneixen prou lo seu origen estrany, diuen que vá neixe en l'any mil vuycents xeixanta nou.

La nena, donchs, séu allí escoltant de tant en tant, com si s'estés esperant algú que tarda a vení. Per últim, lleugerament sona per dins la campana, y la nena tota ufana corra a obrí immediatament.

—Déu la quart, diu un senyó molt resolt; ¿no es aquí hont viu una donzella que 's diu senyora Constitució?

—Servidora de vosté... ¿Qué demana?—Ja veurá; en dos paraulas sabrá que vull, y cóm y perquè.

Mirim bé.—Ja l'he mirat. —Mirim més.—Bé... ja está fèt. —Mirim de través del dret, del davant y del costat...

¿Ja m'ha vist?—Per tots cantons. —Pues ara vá, senyoreta, a escoltarne una miqueta las mèvas explicacions.

¿Ho véu? Jo soch en Serrano, un subjecte molt trempat, que tinch ja la mèva edat, pero corrent, campetxano...

Jo coneixia al seu pare, era un burdegás molt noble: ¡ja ho crech, pobre senyor Poble! ¡cóm l'estimava sa mare!

—¿Qué també la coneixia? —¡Prou! era un conjunt de gracia la senyora Democracia...

¡quin matrimoni n'hi havia!.. Altament jo soch soltè y aquest dia, havent dinat, no sé cóm, tot d'un plegat vaig aná a pensá en vosté.

¡Qui sab! vaig dirme entre mí: ¿y si ara tú t'hi casavas?

¿quí sab si la demanavas?
 ¿potsè 't diria que sí?
 Jo, es vritat, soch molt vellet;
 pero en materias d' amor,
 si hi ha voluntat y cor
 tot marxa endavant jes net!
 Vostè es guapa, bona noya
 y pot lluhir y enlluherná;
 vostè al costat mèu serà,
 més qu' una esposa, una joya.
 Vostè... pero ja n' hi ha prou:
 ¿qué m' hi contesta á n' aixó,
 senyora Constitució,
 filla del xeixanta nou?
 —La vritat, estich sorpresa:
 ¿cóm es que may fins aquí
 havía pensat ab mí?
 —¿No sab per qué?.. Per peresa.
 Pensava que tal vegada
 trobaría algun galan,
 y que passant y adorant
 la veuria al fi casada.
 Pero avuy que veig y miro
 que ningú fá 'l que ha de fè,
 vinch jo y l' hi dich: Aquí 'm tè;
 ¿vol sortir d' aquest retiro?
 —Vol dir que serè ditxosa?
 —Si 'n serà? No cal duptarho:
 ánimo... si vol probarho,
 cop de cap y amunt, hermosa.
 —Bè y de véras vè ab bon fi?
 —Ho juro sobre del pont
 d' Alcolea, com hi ha mon.
 —Llavoras... l' hi dono 'l sí.

La minyona y en Serrano
 sembla que han quedat entesos.
 ¿Eh, quin parell de promesos?
 Un àngel y un veterano.
 Diu que ara están preparant
 la boda corresponent...
 ¿Veuran d' aquest casament
 quins fruyts ne resultarán!

C. GUMÀ.

Los neos y 'ls carlins, es á dir los *mestissos* y 'ls *cimarrons*, ab la vista 's matan, ab la llengua 's punxan y ab lo veri que llensan procuran envenenarse. No han vist vostés un espectacle més divertit: sotanas en l' ayre.
 Es de creure que no 's degollan, perque llavors que ván arreglarse ab en Martínez Campos, aquest vá pendre 'ls las armas; sinó matarian porch cada dia, contra lo que mana y disposa 'l bando del governador de Barcelona.

Y han succehit dos cosas:
 Primera: que 'l Terso, aquell á qui las húngaras l' hi deyan *rateta del mèu cor*, ha escrit una carta á n' en Necedal, dihentli:
 —Cándido, no t' arronsis, tente tiesso y pensa que si además del poder moral tinguésem lo material, lo qu' es d' aquests mestissos, jo t' asseguro que no se 'n cantaria gall ni gallina.
 Sempre es un consol per nosaltres. Aixis si algun cop lo Terso triumpava, mentres faria butifarras ab los mestissos, nosaltres tocariam pirandó.

Segona: lo Terso mateix, al veure que fins entre 'ls carlins hi ha barallas declarantse 'ls uns partidaris y 'ls altres enemichs de 'n Necedal, los ha enviat un emissari per posarlos en pau.
 L' emissari ha sigut lo célebre metje Ratés; y dich célebre, pero no com á metje, sinó com á Ratés.
 Ja sab lo que 's fá 'l tal Terso. Los envia un metje perque 'ls considera malalts.
 Malalts del bolet.

Una frase de 'n Manzanedo, lo duch de Santaña, que comensá sent fadrí sombrerer y ha mort deixant una fortuna de més de 20 milions de duros.
 —¿Pero ahont ha fet aquesta fortunassa? l' hi preguntavan.
 —A la Habana.
 —¿Y com l' ha feta?
 —De una manera molt senzilla: venent negres y comprant blancs.

Una definició de Dumas fill:
 «L' amistat es lo mateix que 'l vi, com més vella més bona y l' última botella es sempre la millor.»
 Y vegin lo que son las cosas; l' amor es tot lo contrari, com més nou y variat més agradable.

Un dia d' aquestos ha d' inaugurarse lo cementiri nou de Barcelona establert sobre ca 'n Tunis en la falda de Montjuich.

Are si que serà veritat alló que dinhen quan una persona 's pert: *se n' ha anat á ca 'n Tunis*.

Un barceloni deya:
 —A dreta lley aquest non cementiri qui hauria d' estrenarlo es l' Ajuntament de 'n Rius y Taulet.

A propòsit del mateix assumpto vaig sentir lo següent diálech:

—Digan lo que vulgan, lo cementiri esta molt ben situat: mira de cara á mar, y si algun cop, Deu no ho vulga, s' acosta una esquadra enemiga ab l' intent de bombardejarnos, podrá dir l' almirant sense disparar un tiro:—Ja 'ls tinch morts y enterrats.

—¿Vols dir? Escolta ¿y si s' alsan los electors?

Un dels generals inglesos que operavan en Egipte, vá enviar al govern de la Gran Bretanya lo següent telégrama:

«Gran batalla que durá desde la cinch de la matinata á las set del vespre, seguida de una inmensa victoria. D' egipcis n' han mort més dels que s' han presentat. Los inglesos al contrari, hém tingut tres altas.»

Lo govern vá demanar ampliación, perque no entenia l' últim extrém, y 'l general inglés va respondre:

«Tres cantineras estavan embrassadas y ab l' estrépit de las canonadas ván desocupar.»

Una dona de Girona, al veure l' entussiasta recibiment fet á n' en Balaguer, digué:

—Avuy surten al carrer tots los que pagan; quan vinga en Fabra y Floreta sortiran tots los que cobran. La frasse es molt salada.

Sobre tot guardi's de 'n Camacho la dona de Girona.

Lo Comité liberal dinástich (ja no es constitucional ni fusionista) que presideix en Rius y Taulet ha dirigit novament una adhesió á n' en Sagasta.

¿Un altre punta? Senyal que la casa aménassa ruina.

En Sagasta ha tingut una inflamació que l' hi afectava la vista y 'l nás.

Vet' aqui perque no hi véu gaire y ha perdut l' olfato.

Afortunadament ni la vista ni 'l nás per gobernar son necessaris; tenint bon paladar, tot passa.

Entre 'ls embarchs y las festas, en Rius y Taulet un d' aquests dias estava molt atrafegat.

Tant atrafegat estava, que 's conta que ab la pressa la confusió, vá enviar una papeleta de apremi al arcalde Génova, y la invitació per assistir á la colocació de la primera pedra del monument á Colon, vá enviarla á qui dirian?

Al senyor Riba y Lledó.

De Friburgo á Colmar (Alsacia) un tren de recreo que duya 1200 personas vá descarrillar, produhint 200 morts y ben prop de 300 ferits.

Sent de recreo 'l tren, ¿si serà també de recreo 'l descarrilament?

Sobre 'l celebre andarín Bargossi, deya un andalús:

—¿Qué compon en Bargossil A la mèva terra hi havia un andarín que voltava un arbre tant depressa, tant redeprensa, que ell mateix arribava á donarse tpuadas de péu al trasero.

Cassat al vol:
 —Mentres feya aquest ruixat hi vingut ab la tranvia.
 Un foraster que ha es aquí á veure las festas:
 —¿A caball ó á péu?

Jo conech un licorista qu' en materias de classificar los licors que vén, es una especialitat.

L' altre dia l' hi entra un comprador á la botiga y l' hi demana una botella de conyac de primera.

—Si es servit. ¿No 'n vol pas de millor? pregunta lo licorista.

—¿N' hi ha de millor que de primera qualitat?

—Si senyor, n' hi ha de *extra-si* y vè després lo *superior*.

—De modo que 'l de primera...
 —Lo de primera ja se sab, es de *tercera*.

Lo governador de una certa provincia visita una vila y convida als arcaldes dels pobles de tot lo partit judicial.

Tots hi compareixen, y fins un que mana y regeix

á un poblet de mala mort, hi acut en companyia del seu fill, burdegás de quinze ó setze anys, alt y sapat com un cabo de gastadors.

—Senyor governador, diu l' arcalde, hi pensat per no fer cap mal paper, venir ab lo mèu heréu, perque com que jo pateixo del pahidor, éll menjará la mèva part.

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Ro-se-ta*.
2. ID. 2.ª.—*Ca-ma-cho*.
3. MUDANSA.—*Papa-Pepa-Pipa-Popa*.
4. TRENCA-CLOSCAS.—*Calatayud*.
5. GEROGLIFICH.—*Home de banys home de pòchs anys*.

Han endavinat totas las solucions los ciutadans Pau Timbalas, Lo del Llobregat, J. T. Salom, Simon de Lariol y G. P. de Vilasar de Dalt: n' han endavinadas 4 Re., publicá, T. Rovira, Albert Albert, Un Nyerrista y Un embargador.

XARADAS.

I.

Una part del cos humá es quarta invertida y prima, nom de noya que m' estima Tersa-dos es sens duptá.

Lo nom de cert aucellet es prima-quarta y tercera, y de segona-primera avuy una me n' hi fét.

Es molt hu després de tersa una tal Tot Xuriguier: prima-quarta l' botiguer tot sovint gastant conversa.

X.

II.

Hu estava 'l país un dia, rich lo poble en general, pero are ¡oh patria mia! com te dos-tres en Total.

CIUTADÀ PACO.

ANAGRAMA.

Una tot los hi haig de dir, me tot lo próxim dilluns, y per la festa cumplir dos total penso rostit: si venen, menjarém junts.

UN TAPÉ Y F. DE T.

TRENCA-CLOSCAS.

La branca sola.

Formar ab aquestas lletras lo títol de un drama catalá.

SIR BYRON.

GEROGLIFICH.

A

Lagos

TAL

I VII II

F

O O O

CH

FEU DE MORA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Un Tapé y F. de T., Quatre horas, Piscalabis, F. Poch, Tomas Borrinba, Mira-clenxas, Sebastia del Hort, Ciutadà Paco y Pinta Monas.

Las demás que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tampoch lo qu' envian los ciutadans J. J. T., Fill de 'n Sensa, R. republica, Pepino Escabexat, G. P. de Vilasar de Mar, Pau Timbalas, Cassadó Liagosferench y Tomas Ubach.

Ciutadà Q. Roig: Lo sonet está bastant bé; pero teniam já plé 'l número quan l' hem rebut.—Ll Millà. Insertarém lo rombo.—Renús Siul: Id. un epigrama y una cantarella.—Corresponsal de Vallmoll: Quan nos fassa saber cosas de mes entitat las insertarém.—Mister Jhonson: Lo quadro de costums está bastant bé.—Ciutadà Paco: Insertarém lo que 'ns envia.—Mira-clenxas: Id. lo geroglifich.—Un Tapé y F. de T.: Igualment tot lo que vostè 'ns remet.—Un embargador: Lo complaurém posantli també alguna cosa en la *Campana*: de lo que 'ns envia es aprofitable la Mudansa, lo Rombo y un Trenca-closcas.—Albert Albert: Id. un trenca-closcas de vostè.—Simon de Sedruol: Id. una conversa.—Un Recolet: Tindrém present lo que 'ns envia respecte á gibraltarr: lo demes no 'ns serveix.—Lo del Llobregat: Publicarém una mudansa y un geroglifich.—J. Poch: L' epigrama es una mica massa vert.—Petit roi de l' Olympe: Insertarém los logografos.—Pepet del Carril: Aquesta senmana ha fet bonas: la poesietá está bé y la publicarém.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj, 20.*

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 22

LA VEBDADERA ESTRELLA AB QUA.

SITUACIÓ: Vá acostantse al sol y brilla sobre Girona.

PRESSAGI: Designa la mort de la fusió.